

[Birthe Rønn Hornbech]

har været utilfredse med at modtage asylansøgerne, og derfor føler man sig kaldet til at lave et egentligt forbud i beslutningsforslaget; man vil diktere, hvad kommunerne må og ikke må. Også af den grund er vi imod forslaget.

Pernille Frahm (SF):

Først vil jeg gerne sige, at der er sket noget positivt. Vi har taget et stort skridt på vejen hen imod at involvere borgerne mere i integrationen af disse mennesker, der får midlertidigt asyl, og i de forhold, vi giver dem. Vi hilser derfor med glæde den store interesse for at tage del i arbejdet og ansvaret, der har været vist fra kommunernes side.

Flygtningelandsbyer er en følge af strømmen af flygtninge og af de ulykker, der sker i verden omkring os. Det er en fuldstændig absurd idé, at vi skulle standse opførelsen af flygtningelandsbyer, før behovet er væk, eller før vi har fundet på noget bedre.

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet foreslår med dette beslutningsforslag, at der skal ske et reelt stop for etablering af barakbyer til flygtninge i de danske kommuner.

Der er nævnt tre hovedformål i forslaget. For det første skal der efter den 16. november 1993 ikke kunne etableres yderligere barakbyer. For det andet skal de barakbyer, som måtte være oprettet inden den 16. november 1993 – det drejer sig vel skønsmæssigt om 15, 16, 17 barakbyer – være afviklet og fjernet inden udgangen af 1994. For det tredje skal de bevillinger til etablering af barakbyer, asylcentre m.v., som Folketinget beslutter, i videst muligt omfang reserveres til anvendelse nær ved de regioner i verden, hvorfra flygtningestrømmene udgår, altså i nærområderne.

Den nuværende politik her i landet er for så vidt angår flygtningebyer meget uklar, upræcis. Det mest præcise, man vel næsten kan sige om den, er, at der over en ukendt årrække skal ske opførelse af et ukendt antal barakbyer i et ukendt antal kommuner til et ukendt antal mennesker fra et ukendt antal lande. Det er det, politikken går ud på. At udgifterne herved også bliver ukendte, og at de menneskelige omkostninger også bliver ukendte, siger sig selv. For det er klart, at det ikke bare er et antal tusind kroner pr. etablering, det er også afledte

udgiftskrav, som uvægerligt vil komme på social- og sundhedsområdet, inden for undervisningssektoren, på plejehjemsområdet – her har vi for nylig set, at der opstår meget betydelige problemer på længere sigt – til boligbyggeri, til tolkebistand, til kriminalitetsbekæmpelse, kriminalforsorg osv. Dette gælder i et vist omfang for de flygtninge, der er her midlertidigt, men selvfølgelig også i et betydeligt omfang for de flygtninge, der ikke måtte vende tilbage til det hjemsted, de kommer fra.

Det er altså et område med utrolig mange spørgsmålstejn og meget få svar, og i modsætning til den uklarhed, der er på området, vil dette forslag, hvis det vedtages, betyde, at de kommunalbestyrelser, der vælges den 16. november i år, kan lægge deres budgetter i de kommende år ud fra kendte forudsætninger i stedet for ukendte, både hvad angår antallet af eksisterende barakbyer og ud fra en forudsætning om, at der sker en nedtagning af de eksisterende. Derfor må man opfatte – og det håber jeg at man vil gøre – de to første led af forslaget som en stærkt tiltrængt håndsrækning til kommunerne, fordi kommunerne, som det er i dag, må regne med en eksplosiv udvikling i udgifterne på flygtningeområdet, hvis ikke der gribes ind.

Det sidste led i forslaget drejer sig om, at bevillinger til flygtningebyer m.v. skal bruges i nærområderne. Det er meget ofte påvist, at denne form for hjælp er den mest effektive og bedste. Jeg kan her slutte med at henvise til nogle oplysninger, som Dansk Røde Kors' projektleder, Jørgen Christensen, fremførte i Berlingske Tidende den 21. maj. Han påviste, at der i flygtningelandsbyer i regionen i nærheden af de jugoslaviske områder kun er behov for én ansat for hver 200 flygtninge, mens vi her i landet bruger én ansat for hver 10 flygtninge. Ydermere er udgiften ved oprettelsen tre gange så høj pr. sengeplads her i landet, som den er i områderne omkring Kroatien.

Så reelt er der ingen væsentlige argumenter for at fortsætte oprettelsen af barakbyer. Man løber en meget stor risiko for, at der opstår ghettoer med mange forskellige tungemål, mange forskellige religioner og kulturer samlet, ghettoer med inaktive mennesker. Det er en ulykkelig udvikling for kommunerne, for deres indbyggere, for kommunalpolitikerne og også for flygtningene. Fremskridtspartiets for-